

C-7/20. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2020. január 9.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Finanzgericht Düsseldorf (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. december 11.

Felperes:

VS

Alperes:

Hauptzollamt Münster

FINANZGERICHT DÜSSELDORF

VÉGZÉS

A

VS

– felperes –

[omissis]

és

a Hauptzollamt Münster [omissis]

– alperes –

között

vámok és behozatalt terhelő forgalmi adó miatt

folyamatban lévő ügyben a negyedik tanács [OMISSIS]

[az eljáró bírósági tanács összetétele]

2019. december 11-én a következő határozatot hozta:

1. A bíróság az eljárást felfüggeszti.
2. A bíróság az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkének második bekezdése alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé: **[eredeti 2. o.]**

Úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 71. cikke (1) bekezdésének második albekezdését, hogy az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 87. cikkének (4) bekezdésében foglalt rendelkezést a héa (behozatalt terhelő forgalmi adó) keletkezésére megfelelően alkalmazni kell?

E végzéssel szemben nincs helye jogorvoslatnak. **[eredeti 3. o.]**

Indokolás:

I.

1. A felperes Németországban rendelkezik lakóhellyel. 2017 októberében a török rendszámú személygépjárművét Törökországból Bulgárián, Szerbián, Magyarországon és Ausztrián keresztül hozta be Németországba anélkül, hogy a személygépjárművet valamely behozatali vámhivatalba szállította volna, és vám elé állította volna. A személygépjármű behozatalát egy 2018. február 26-i németországi rendőrségi ellenőrzés keretében állapították meg. A felperes 2018 márciusában a személygépjárművet ismét Törökországba vitte, és ott eladta.
2. Az alperes, a Hauptzollamt (fővámhivatal, Németország; a továbbiakban: HZA) 1589 euró behozatali vámot és 3321,01 euró behozatalt terhelő forgalmi adót állapított meg a felperessel szemben. Azt az álláspontot képviselte, hogy a felperes jogellenesen hozta be a személygépjárművet az Európai Unió vámterületére. Az eredménytelen panaszt követően a felperes keresetet indított a Finanzgericht (pénzügyi bíróság, Németország) előtt.
3. A felperes úgy véli, hogy nem áll fenn vámköteles behozatal, mivel a személygépjárművet rövid ideig kizárólag tisztán magánutakra használta szállítóeszközként. A személygépjárművet ráutaló magatartással ideiglenes behozatali vám eljárás alá vonta.
4. A HZA ezzel szemben azt az álláspontot képviseli, hogy a behozatalivám-tartozás az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: Uniós Vámkódex, HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o., HL 2016. 267., 2. o.; HL 2018. 173., 35. o.) 79. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint keletkezett, és a HZA az Uniós Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdése alapján hatáskörrel rendelkezett a behozatali vám megállapítása tekintetében. A német

Umsatzsteuergesetz (a forgalmi adóról szóló törvény, a továbbiakban: UStG) 2005. február 21-i változata (Bundesgesetzblatt I., 2005., 386.) 21. §-ának (2) bekezdése szerint e rendelkezések megfelelően alkalmazandók a behozatalt terhelő forgalmi adó (héa) keletkezésére.

II.

5. A jogvita eldöntése – eltekintve olyan további jogkérdésektől, amelyek tisztázását az eljáró bírósági tanács nem tartja szükségesnek – többek között attól a jogkérdéstől függ, hogy az Uniós Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdésében foglalt rendelkezés megfelelően alkalmazható-e a behozatalt terhelő forgalmi adóra (héára). **[eredeti 4. o.]**
6. A felperes a személygépjárműnek az Unió vámterületére történő behozatala során nem teljesítette a vámjogi kötelezettségeit, nevezetesen az árunak a vámhivatalhoz történő továbbszállítására (az Uniós Vámkódex 135. cikkének (1) bekezdése) és az áru vám elé állítására (az Uniós Vámkódex 139. cikkének (1) bekezdése) vonatkozó kötelezettséget. Ennek következtében az Uniós Vámkódex 79. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint behozatalivám-tartozás keletkezett. A felperes az Uniós Vámkódex 79. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerint adósnak minősül.
7. A személygépjármű ideiglenes behozatalára vonatkozó, a 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az Uniós Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2015. július 28-i (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (a továbbiakban: az Uniós Vámkódexre vonatkozó, felhatalmazáson alapuló rendelet, HL 2015. L 343., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 164. o.; HL 2018. L 192., 62. o.) 141. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a vámhivatalon történő áthaladással ráutaló magatartással tett vámáru-nyilatkozat, amelynek alapján a személygépjármű az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendelet (a továbbiakban: az Uniós Vámkódex végrehajtási rendelete, HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 195. o.; HL 2018. L 157., 27. o.; HL 2019. L 181, 124. o.) 218. cikkének a) pontja szerint behozottnak és vám elé állítottak minősülne, nem áll fenn. Az Uniós Vámkódex végrehajtási rendeletének 219. cikke szerint ugyanis a nyilatkozat (vámáru-nyilatkozat) nem tekintendő benyújtottnak, ha a beszállított áru nem az Uniós Vámkódexre vonatkozó, felhatalmazáson alapuló rendelet 138., 139. és 140. cikkében meghatározottak szerinti áru. Az Uniós Vámkódexre vonatkozó, felhatalmazáson alapuló rendelet 136. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezett 139. cikkének (1) bekezdése szerint ideiglenes behozatalra vonatkozó vámáru-nyilatkozat (többek között) az Uniós Vámkódexre vonatkozó, felhatalmazáson alapuló rendelet 208–212. cikke szerinti szállítóeszközök esetében tehető. Az Uniós Vámkódexnek – az Uniós

Vámkódexre vonatkozó, felhatalmazáson alapuló rendelet 212. cikke (3) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezett – 250. cikke (2) bekezdésének d) pontja szerint a behozatali vámok alóli teljes mentességet szállítóeszközök ideiglenes behozatala esetén csak akkor biztosítják, ha a szállítóeszköz az Unió vámterületén kívül, egy, az Unió vámterületén kívül letelepedett személy nevére van nyilvántartásba véve. A kérelmező azonban az Unió vámterületén letelepedett személy, mivel a lakóhelye Németországban van (lásd az Unió Vámkódex 5. cikke 31. pontjának a) alpontját).

8. A felperes által a behozatalivám-tartozás keletkezésével szemben előadott kifogások nem relevánsak. Az eljáró bírósági tanács a felperes által ebben az összefüggésben felvetett jogkérdéseket nem tekinti tisztázandónak: az ideiglenes behozatalra vonatkozó rendelkezéseknek **[eredeti 5. o.]** az Unió vámterületén letelepedett személyekre analógia útján történő alkalmazása nem jön tekintetbe. Az Unió Vámkódex 250. cikke (2) bekezdésének c) pontjából az következik, hogy az ideiglenes behozatal csak akkor megengedett, ha a vámeljárást jogosultja az Unió vámterületén kívül letelepedett, amennyiben kivétel nem alkalmazandó. Megfelelő kivételek az Unió Vámkódexre vonatkozó, felhatalmazáson alapuló rendelet 214. és azt követő cikkeiben találhatók, amely cikkekben foglalt feltételek a jelen ügyben nem teljesülnek. E részletes és differenciált rendelkezésekre tekintettel nem áll fenn szándékosságot nélkülöző joghézag, amely az analógia feltétele lenne.
9. Az Unió Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdése szerint a vámtartozás Németországban keletkezettnek minősült, mivel a vámhatóságok Németországban állapították meg, hogy a vámtartozás az Unió Vámkódex 79. cikke szerint egy másik tagállamban, nevezetesen Bulgáriában keletkezett, és az e tartozásnak megfelelő vám összege 10 000 eurónál alacsonyabb volt.
10. Tisztázásra szorul, hogy az Unió Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdésében foglalt rendelkezés megfelelő alkalmazásával a héa is Németországban keletkezett-e.
11. A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2015. L 323., 31. o.; a továbbiakban: héairányelv) 2. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerint a termékimport a héa hatálya alá tartozik. A héairányelv 30. cikkének (1) bekezdése szerint termékimportnak kell tekinteni azon termék behozatalát a Közösségbe, amely nincs szabad forgalomban.
12. A héairányelv 60. cikke szerint az import teljesítési helye azon tagállam, amelynek területén a termék az Unió területére történő belépéskor található. A héairányelv 61. cikkének első albekezdése szerint ettől eltérve, amennyiben a termék, amely nincs szabad forgalomban, és az Unióba történő behozatala óta a héairányelv 156. cikkében említett eljárások valamelyike alatt áll, vagy az importvám alóli teljes mentességű ideiglenes behozatali, illetve a külső közösségi árutovábbítási eljárás alatt áll, akkor e termék importjának teljesítési helye az a

tagállam, amelynek területén a termék már nem áll ezen eljárások egyike alatt sem. **[eredeti 6. o.]**

13. A héírányelv 70. cikke szerint az adóztatandó tényállás akkor valósul meg, és az adófizetési kötelezettség akkor keletkezik, amikor a termékimport megtörténik. Amennyiben azonban az importált termékre vámok vonatkoznak, a héírányelv 71. cikke (1) bekezdésének második albekezdése szerint az adóztatandó tényállás akkor valósul meg és az adófizetési kötelezettség akkor keletkezik, amikor az adóztatandó tényállás e terhek tekintetében megvalósul, és e terhek fizetési kötelezettsége keletkezik.
14. Az UStG 1. §-ának 4. pontja szerint a termékimport belföldön [omissis] forgalmi adó (behozatalt terhelő forgalmi adó) hatálya alá tartozik. Az UStG 21. §-ának (2) bekezdése szerint a behozatalt terhelő forgalmi adóra a vámokra vonatkozó rendelkezések – bizonyos, a jelen ügy szempontjából nem releváns kivételekkel – értelemszerűen alkalmazandók.
15. Az UStG 21. §-ának (2) bekezdését az [Uniós Vámkódex] 79. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összefüggésben úgy lehetne értelmezni, hogy a behozatalt terhelő forgalmi adó tekintetében fennálló tartozás a behozatalivám-tartozáshoz hasonlóan Németországban keletkezettnek minősül, ha – ahogy a jelen ügyben – az Uniós Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdésében foglalt feltételek a behozatalt terhelő forgalmi adó tekintetében is teljesülnek.
16. A héatartozás keletkezésének feltételei alapvetően teljesülnek: kétségtelen, hogy a Bíróságnak a héírányelv 30., 60. és 61. cikkére vonatkozó ítélezési gyakorlata szerint a vámjogi kötelezettségek nem minden, vámtartozást eredményező megsértése eredményezi héatartozás keletkezését. Valójában az szükséges, hogy a jogellenes magatartás alapján feltételezhető legyen, hogy az Unióba behozott termék bekerül az Unió gazdasági körforgásába, és ezért az fogyasztás tárgyát képezheti, megvalósítva tehát a héa alapjául szolgáló tényállást (a Bíróság 2016. június 2-i Eurogate Distribution és DHL HUB Leipzig ítélete, C-226/14 és C-228/14, EU:C:2016:405, 65. pont; a Bíróság 2017. június 1-jei Wallenborn Transports ítélete, C-571/15, EU:C:2017:417, 54. pont; a Bíróság 2019. július 10-i Federal Express ítélete, C-26/18, EU:C:2019:579, 44. pont). A személygépjárműnek az Unió vámterületéről történő későbbi kivitele ellenére a jelen ügyben a személygépjárművet először több hónapon keresztül használták az Unió területén, tehát az bekerült az Unió gazdasági körforgásába, és ebben az időszakban nem állt vámeljárás alatt.
17. Ennélfogva a jogvita eldöntése szempontjából az bír jelentőséggel, hogy a vámrendelkezéseknek az UStG 21. §-ának (2) bekezdésében előírt, **[eredeti 7. o.]** a behozatalt terhelő forgalmi adóra történő megfelelő alkalmazása alapján az Uniós Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdése szerint a behozatalt terhelő héa is Németországban keletkezettnek minősült-e, jöllehet az Unió vámterületére történő behozatalra Bulgáriában került sor. Ha ezzel szemben az Uniós Vámkódex 87. cikkének (4) bekezdése nem alkalmazható megfelelően a héára, akkor a német

vámhatóságnak nem lenne hatásköre a héa megállapítása tekintetében. Ebben az esetben a héa vonatkozásában helyt kellene adni a keresetnek.

18. A Bundesfinanzhof (szövetségi pénzügyi bíróság, Németország; a továbbiakban: BFH) állandó ítélkezési gyakorlata szerint a héairányelv 71. cikke (1) bekezdésének második albekezdéséből a behozatal tekintetében a héajog és a vámjog közötti szoros kapcsolat következik, amelyet az UStG 21. §-ának (2) bekezdése ültetett át a nemzeti jogba. A BFH ebből arra következtet, hogy a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.) 215. cikkének (4) bekezdésében foglalt, az Uniós Vámkódex 87. cikke (4) bekezdésének megfelelő rendelkezése értelemszerűen alkalmazandó a héa kivetésére vonatkozó hatáskör meghatározása során. Ennek célja annak biztosítása, hogy a behozatal során kivetendő adókat egy és ugyanazon hatóság egyszerűen és célszerűen kivethesse [omissis] [a BFH megfelelő ítéleteinek megjelölése].
19. Az eljáró bírósági tanácsnak kétségei vannak a héairányelv ezen értelmezését illetően, mivel külön-külön kell vizsgálni a vámok, a jövedéki adó és a héa kivetésére vonatkozó illetékességet (a Bíróság 2010. április 29-i Dansk Transport og Logistik ítélete, C-230/08, EU:C:2010:231, 102. pont). Az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint az Uniós Vámkódex 87. cikke (4) bekezdésének a héára való megfelelő alkalmazása ellen szól, hogy a héairányelv 70. és 71. cikke csak az adó keletkezésének időpontját szabályozza az import esetében, az import teljesítési helyét (a héairányelv 60. és 61. cikke) nem, valamint, hogy az UStG 21. §-ának (2) bekezdéséből mint nemzeti rendelkezésből nem vezethető le az import teljesítési helyére, illetve a hatóságoknak a héa megállapítása tekintetében fennálló hatáskörére vonatkozó, az uniós jogtól eltérő rendelkezés.

[omissis] [a határozathozatalban közreműködő bírók neve]